

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. гр. Хасково, 04.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: ПЕТЪР Н. ВУНОВ

при участието на секретаря Михаела Кр. Стойчева
като разгледа докладваното от ПЕТЪР Н. ВУНОВ Гражданско дело №
20215640102521 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на част II, дял I от ГПК.

Образувано е по искова молба от „Спедиция Нет“ ЕООД срещу
„Стоунхендж БГ“ ООД.

Ищецът твърди, че на 10.02.2021 г. получил заявка - договор за транспорт от ответника в качеството му на товародател, а ищеца – на превозвач, с който „Стоунхендж БГ“ ООД възложил на „Спедиция Нет“ ЕООД извършване на превоз на товар, с посочени в него изисквания относно превоза, а именно: дата на товарене: 10-11.02.2021 г.; адрес на товарния пункт:*****; вид и тегло на товара: 2 палета 120/80/ 150 см - Машина /1900 кг./; адрес на разтоварване: *****; срок на доставката: 12.02.2021 г.; цена на превоза и срок на плащане; като след потвърждаване на заявка-договор, те постигнали договореност датата на товарене да бъде 10 - 11.02.2021 г. Ищецът поддържа, че заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. била потвърдена от него, съответно приета от ответното дружество и била влязла в сила между страните. С не я била

уговорена цена за извършения превоз /навло/ в размер на 2 600 лв. + ДДС по фактура /520 лв./ или сума в общ размер на 3 120 лв. с ДДС, платими по банков път от ответника в деня на разтоварване на товара. В изпълнение на договорното си задължение, ищецът осигурил камион с рег. № ***** за извършването на уговорения превоз на определения товарен пункт, като за целта на 10.02.2021 г. сключил договор с „Никола 1219“ ЕООД, ЕИК 206069343, в който била уговорена дата на товарене 11.02.2021 г. на заявления от ответника товар с посочените от него адреси на товарене и разтоварване. Договорената между ищеца и „Никола 1219“ ЕООД цена на превоза била 1 800 лв. След уточняване на всички детайли по този договор, същият бил изпратен от ищеца на „Никола 1219“ ЕООД, което потвърдило договора, поело задължението да извърши превоза и започнало изпълнение на същия. Камионът бил натоварен със стоката, която следвало да бъде превозена, за което била издадена товарителницата за обществен превоз в страната, след което товарът бил доставен на уговорените между страните по делото дата и място, и бил приет от собственика на фирмата-получател без възражения. За извършената транспортна услуга, ищецът издал фактура № 0000000395 от 11.02.2021 г. на стойност 3 120 лв., която заедно с товарителницата, били предадени на ответника и приети от негов представител без възражения. Не били постъпили възражения и по отношение на превоза. Ищецът сочи, че падежът на заплащане на навлото бил 11.02.2021 г., но и към момента сумата не била заплатена, предвид на което и съобразно уговореното в чл. 10 от Заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. той му дължал и неустойка в размер на 1 872 лв. за период от 30 дни, колкото бил максималният уговорен срок. Ищецът отправил покани към ответника да предприеме действия по погасяване на задължението си, но към момента такива не били предприети, като същият избягвал контакти и отказвал изпълнение на задълженията си. Предвид изложеното, се иска съдът да постанови решение, с което да се осъди ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 4 992 лева, от които : сумата в размер на 3 120 лева, представляваща неизплатено договорно навло по заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. и сумата в размер на 1 872 лева, представляваща договорна неустойка по чл. 10 от Заявка - договор за транспорт 10.02.2021 г.

Ответникът оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Ищецът твърдял отношения между него и дружеството

„Никола 1219" ЕООД за транспортна услуга, извършена по негова заявка, а се представляло СМР, в което за изпращач на стоката било посочено съвсем различно лице - „ГВ Компани“ ЕООД. Поради липсата на яснота относно основанието на иска, не можело да се направи ясна и недвусмислена преценка коя била насрещна страна по спорното правоотношение с ищеца. На следващо място, ответникът счита предявените искове за неоснователни, тъй като между страните не било налице валидно възникнало правоотношение. Твърди, че не бил правил заявки за транспорт, още по-малко бил поемал задължения по каквито и да било договори във връзка с транспорт и с дружеството-ищец. Сочи, че приложените към исковата молба „Заявка - договор за тран“ и фактура не били подписани, поради което и ищецът не можел да черпи права от тях. В представеното СМР в графа „Изпращач" пък било посочено съвсем различно дружество, а не ответното. Освен това се сочи, че посоченият в заявка-договор адрес за товарене не съществувал, което се установило от направена от ответника справка в Община Димитровград. От друга страна, в приложената международна товарителница - СМР в графа „изпращач“ бил поставен печат на „ГВ Компани“ с посочен ЕИК и адрес*****, а и липсвал нейн задължителен реквизит - попълване на графа 3 „товарене на стоките“. Ето защо, моли исковете да бъдат отхвърлени, като се претендира присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени Заявка-договор за транспорт между „Спедиция Нет“ ЕООД като превозвач и „Стоунхендж БГ“ ООД като товародател; Заявка-договор № 031/10.02.2021 г. между „Спедиция Нет“ ЕООД като възложител и „Никола 1219" ЕООД к а т о превозвач; Международна товарителница ЧМР с посочени в нея изпращач на стоката - „ГВ Компани“ ЕООД и превозвач - „Никола 1219" ЕООД; Фактура № 395/11.02.2021 г., издадена от „Спедиция Нет“ ЕООД на „Стоунхендж БГ“ ООД за извършен транспорт България – Италия на стойност от 3 120,00 лв. с вкл. ДДС; Покана за доброволно изпълнение от „Спедиция Нет“ ЕООД до „Стоунхендж БГ“ ООД; като от тях е видно, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се

излага отново текстуално.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпита на свидетелката М. Ц. Р. за установяване на релевантните факти и обстоятелства относно сключването и изпълнението на процесния договор. Показанията ѝ са записани подробно в протокола за съдебното заседание, проведено на 04.04.2022 г. /л. 40 – л. 41 по делото/, като при необходимост те ще бъдат обсъдени при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

Съдът счита, че следва да се кредитират показанията на разпитания свидетел, естествено преценени съгласно изискванията на чл. 172 ГПК, доколкото са логични и последователни, в резултат на непосредствени и лични възприятия, кореспондират на събраните по делото писмени доказателства и не се опровергават от други такива.

От заключението на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, което следва да се кредитира напълно, тъй като е компетентно, обосновано и обективно изготвено, а и не се оспорва от страните, се установява, че процесната фактура е била осчетоводена само при ищеца, като счетоводните записвания по отношение на същата са водени редовно, както и че е отразена в дневника за продажбите и справка-декларация по ЗДДС за съотв. данъчен период. Вещото лице изяснява и че ответникът не е регистриран по ЗДДС и не е длъжен да води дневници по ЗДДС за покупки и продажби, както и да подава справки-декларации. Проверка в неговото счетоводство не е извършена, защото управителят на дружеството не е предоставил нито контакт със счетоводството му, нито исканите от него документи, като е посочил, че дружеството му не осъществява дейност от самото вписване в Търговски регистър на Агенцията по вписвания. При извършена справка в Търговски регистър на Агенцията по вписвания е установено, че от „Стоунхендж БГ“ ООД няма подадена декларация по чл. 38, ал. 9, т. 2 от Закона за счетоводството с която се декларира, че не е осъществявало дейност през отчетната 2020 г., а за 2021 г. срокът не е изтекъл. Размерът на претендираната неустойка за процесния период възлиза на 1 872,00 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно

кумулятивно съединение осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, които са допустими.

Възражението на ответника за тяхната недопустимост не може да бъде споделено, тъй като ищецът е изложил достатъчно ясни и конкретни обстоятелства, на които се основават претенциите му, а процесуалната легитимация следва от неговите твърдения, въведени с исковата молба. Въпросът дали тези твърдения отговарят на действителното правно положение по спора е относим към основателността на исковете, а не към допустимостта им.

Разгледани по същество, исковете се явяват основателни поради следните съображения:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ :

От съвкупния анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства по несъмнен начин се установява, че между страните е съществувало валидно облигационно правоотношение с описаното в исковата молба съдържание. По своята правна същност то представлява договор за превоз на товар по смисъла на чл. 367 и сл. ТЗ. Без значение е, че превозът е бил извършен от трето на правоотношението лице - „Никола 1219“ ЕООД, доколкото в чл. 374, ал. 1 ТЗ изрично е уредено използването на подпревозвач, поради което това обстоятелство не променя характера на постигнатата договореност между страните. Безспорно е, че в случая се касае за международен автомобилен превоз на товари, поради което отношенията им се уреждат и от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), ратифицирана с Указ № 1143 на Държавния съвет от 29.07.1977 г., ДВ, бр. 61 от 5.08.1977 г. и в сила за България от 18.01.1978 г. Това е така, защото съгласно чл. 1, § 1 от същата, тя се прилага към всеки договор за автомобилен превоз на стоки с превозни средства срещу заплащане, когато мястото за приемане на стоката за превоз и мястото на доставянето ѝ се намират в две различни държави, от които най-малкото едната е ратифицирала конвенцията. Този договор има неформален и консенсуален характер /в този смисъл е както правна теория - Герджиков, О., Търговски сделки, 3 изд., С., 2008, стр. 162, така и съдебната практика – Решение № 1382 от 20.07.1995 г. по гр. д. № 1221/1994 г. на ВС, V г. о. /, като в нормативните актове, регламентиращи процесното отношение, не е

предвидена писмена форма за неговата действителност – арг. от чл. 50, ал. 2 ЗАвтП и чл. 4 от Конвенцията, според които съществуването и действието на договора не зависи от издаването, редовността или изгубването на товарителницата. Следователно, за да се породят целените от страните правни последици, е необходимо да се постигне съгласие между тях.

В настоящия случай за това може да се направи извод от представения заявка-договор за транспорт между „Спедиция Нет“ ЕООД като превозвач и „Стоунхендж БГ“ ООД като товародател, от който се изясняват всички съществени уговорки, а именно вида на товара, превозното средство, товарния и разтоварния пункт, размерът на навлото, условията за плащане, както и другите права и задължения. Действително, същият представлява частен документ, който не е подписан от ответника, но той не е "правно нищо", а следва да бъде преценяван от съда по вътрешно убеждение, с оглед на всички доказателства по делото. В случая верността му следва да се приеме за установена предвид кредитираните показания на свид. М. Ц. Р., потвърждаващи уговореното в него. От тях категорично се установява и както подаването на заявката за извършването на процесния превоз от ответника, така и нейното приемане от ищеца. Ето защо и с оглед приложимите разпоредби на чл. 50, ал. 2 ЗАвтП и на чл. 4 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки, макар и в представената товарителница ответникът да не фигурира като изпращач на товара, съдът счита за доказано сключването на превозния договор между страните. Допълнителен аргумент в тази връзка се извежда и от кредитираното заключение на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, според което фактура № 395/11.02.2021 г., издадена от „Спедиция Нет“ ЕООД на „Стоунхендж БГ“ ООД за извършен транспорт България – Италия на стойност от 3 120,00 лв., е осчетоводена при ищеца, като счетоводните записвания по отношение на същата са водени редовно. Поради това следва да намерят приложение разпоредбите на чл. 182, изр. 2 ГПК и чл. 55, ал.1 ТЗ, които предписват, че редовно водените търговски книги и записванията в тях могат да се приемат като доказателство между търговци за установяване на търговски сделки. Управителят на ответното дружество, обаче не е предоставил на вещото лице нито контакт със счетоводството му, нито исканите от него документи, заявявайки, че то му не осъществява дейност от самото вписване в Търговски регистър на Агенцията по вписвания, въпреки

че няма подадена декларация по чл. 38, ал. 9, т. 2 ЗСч, поради което на основание чл. 161 ГПК и с оглед анализа на събраните писмени и гласни доказателства в тяхната взаимна връзка и зависимост, следва да се приеме за доказан неизгодният за страната факт, за който е създала пречки за събиране на допуснатото доказателство, а именно осчетоводяването на тази фактура и при ответника.

Не се спори между страните, а и от представената товарителница, се установява, че товарът, предмет на процесния договор за превоз, е доставен и приет без възражения.

При това положение следва, че ответникът дължи на ищеца договореното възнаграждение в размер на 2 600 лв. без ДДС или 3 120 лв. с вкл. ДДС. Доколкото липсват данни за неговото заплащане, предявеният иск се явява доказан по основание и по размер.

По иска с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД:

Както се посочи по-горе, по делото се установи съществуването на действително правоотношение между страните с описаното в исковата молба съдържание, породено от сключения на 10.02.2021 г. договор за транспорт. В хода на производството се доказва и неизпълнението на ответника на основното му задължение – да заплати в уговорения срок определеното възнаграждение (навло) на ищеца. Ето защо за „Стоунхендж БГ“ ООД е възникнало задължение за плащане на неустойка в размер на 2 % от навлото за всеки просрочен ден, но за не повече от 30 дни, дължима на основание чл. 10 от договора. От съдържанието на договора от 10.02.2021 г., както и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че нейният размер съвпада с претендирания такъв от 1 872,00 лв. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства това изискуемо задължение да е изпълнено.

Предвид изложеното съдът счита, че предявените искове са изцяло основателни, поради което следва да бъдат уважени в пълните им размери.

С оглед изхода на делото и че ищецът е направил изрично и своевременно искане за разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК единствено на същия следва да се присъдят такива, а именно сумата от 829,68 лв., съобразно ангажираните доказателства за извършването им и представения списък по чл. 80 ГПК.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Стоунхендж БГ“ ООД, ЕИК 206244839, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „България“ № 55, ап. 11, със съдебен адрес: *****, на основание чл. 79, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 372 ТЗ и чл. 92, ал. 1 ЗЗД, да заплати на „Спедиция Нет“ ЕООД, ЕИК 205697797, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Студенец“ № 37, ет. 3, ап. 5, *****, сумата от 4 992,00 лева, от която: 3 120,00 лева, представляваща неизплатено договорно навло по сключен между тях заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г. и 1 872,00 лева, представляваща дължима договорна неустойка по чл. 10 от същия заявка - договор за транспорт от 10.02.2021 г.

ОСЪЖДА „Стоунхендж БГ“ ООД, ЕИК 206244839, със седалище и адрес на управление: гр. Хасково, ул. „България“ № 55, ап. 11, със съдебен адрес: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, да заплати на „Спедиция Нет“ ЕООД, ЕИК 205697797, със седалище и адрес на управление: гр. Пловдив, ул. „Студенец“ № 37, ет. 3, ап. 5, със съдебен адрес: *****, сумата от 829,68 лева, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. Б.